

Всички религии на света имат нещо общо - потребността на човека да се помири с Бога. Те предлагат на човека път към спасението, за постигането на което трябва да се изпълнят определени от конкретната религия изисквания. С други думи спасение то на човека във всяка религия е дело на самия човек. Но Библията казва, че човек се спасява не чрез дела, а само чрез вяра: "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никої" (Еф. 2:8-9).

Как става това? За да си отговорим на този въпрос, ще разгледаме четири пасажа от Свещеното Писание.

Първо: "Понеже Бог, Които е казал на светлината да изрее от тъмнината, Той е, Които е озрял в сърцата ни, за да се просвети светът с познаването на Божията слава в лицето на Иисус Христос" (II Кор. 4:6). Често на въпроса дали сме спасени и ако сме, откъде знаем със сигурност, отговаряме, че сме се покаяли пред Бога и сме приели кръщение. Може би е вярно, но нещо липсва в този отговор. Какво имам предвид? Ние сме се покаяли не защото сме търсили Бога, не защото като сме изследвали Писанието, сме стигнали до убеждението, че сме грешници, не защото от Библията сме разбрали, че Иисус Христос е наш Спасител, не защото... А защото самият Бог е озарил нашите сърца, Той самият, Които от тъмнината извиква светлина, просвещава нашите сърца, за да осъзнаем, че сме грешници и Иисус Христос е наш

Къде е хвалбата? Изключо

Спасител. Помните ли как Петър, когато Иисус го пита кой е Той според учениците Му, отговаря: "Ти Си Христос, Син на живия Бог." И тогава Иисус му казва: "Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Моят Отец, Които е на небесата" (Мат. 16:17).

Бог не само отдава Сина Си за нас като жертва на умилостивение, но и самият Той разтваря сърцето ни, за да повярваме в Него и като повярваме, да бъдем спасени.

Бих искал да дам пример от живота на първата църква, за да стане по-ясно какво означава това. В книгата "Деяния на апостолите" се описва как Бог чрез чудотворно видение призовава апостол Павел да

Освещението не значи да получиш сила от Иисус за свят живот, а да получиш от Него святост, която се проявява в Него, проявява се и в мен сега.

проповядва благовестието в Европа. Като тръгва с кораб за Гърция, Павел остава известно време във Филипи - столицата на една от провинциите. Но там никої не го очаква, няма дори синагога, където според обичаите апостолът би могъл да отиде да проповядва. Той прекар ва няколко дни там заедно със спътниците си, а в събота отиват извън града, край реката, където са се събрали няколко жени за молитва. Мисля, че голяма част от нашите проповедници биха се огорчили при толкова малка, при това женска аудитория. Цитирам по-нататък: "И някоя си богобоязлива жена на име Лидия, продавачка на морави платове слушаше и Господ отвори сърцето ѝ да внимава в това, което Павел говореше" (Деян. 16:14). Това е, което имам предвид: Господ отвори сърцето ѝ.

Скъпи читателю, ако си се покаял, ако си християнин, ако си спасен, то е единствено защото самият Бог ти е отворил сърцето. Това, че сам Бог се занимава с теб, е огромна чест, но означава и отговорност. Не ти си търсил и намерил Бога - Той се е открил на теб! Не си ти този, който е разбрал кой е Исус Христос - нашият Отец, Който е на небесата - ти го е открил! Не си осъзнал със своя ум, че си грешник - Светият Дух те е изобличил и ти е показал какъв си в очите на Светия Бог! Не си се покаял сам - Той е стигнал до сърцето ти!

От собствен опит знам, че госта хора, на които Бог е открил много неща, не се обръщат към Него. Не идват при Него с разкаяние. Не Му отдават живота си. Как може човек да се противи на Бога?! Как може да пренебрегне факта, че Всевишният се е обърнал лично и непосредствено към него?! Защо? Мисля, че отчасти разбирам такива хора.

Мнозина смятат, че никога няма да могат да живеят така, както изисква Библията, така, както Бог или хората очакват от тях. Като гледат истинските вярващи, които живеят благочестиво, са сигурни, че това не е по силите им. Смятат, че наистина получават спасението като дар от Бога, но после... вече зависи от самите тях доколко свято ще живеят. Да, ако приемем, че освещението е човешко дело. Но какво ни казва Писанието? Тук отново бих искал да цитирам Посланието на апостол Павел към коринтяните.

Ето какво гласи вторият пасаж по нашата тема: "А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода. А всички ние, с открито лице като в огледало, като гледаме Господната слава, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Господния Дух" (II Кор. 3:17-18). Всичко чудесно и прекрасно, което се случва с човека след покаянието, не може да се опише. Исус Христос го нарича раждане отгоре и раждане от Духа. Апостол Павел пише: "И сега вече не аз живея, а Христос живее в мен" (Гал. 2:20).

Чудната тайна на светия живот не се състои в подражаване на Христос, а в това, да позволим Неговите свети качества да се проявят в нас.

змията. По-добре е "да насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра" (Евр. 12:2). Това, че в нас живее Неговият Свет Дух, че ни се е явила Божията благодат, има непреодолима, преобразяваща Божия сила. Защото Исус "стана за нас мъдрост от Бога и правда, и освещение, и изкупление" (I Кор. 1:30). Бих искал да дам пример за тази чудесна истина от Евангелията.

Исус отива с учениците Си към Йерусалим. Слават Му Го изпреварва, като пожар на полето. Тълпата Го съпровожда. Пътят им минава през Йерихон. В този град живее един много грешен човек на име Закхеу - бирник, който събира данъци за поробителите, измамник на родината. Той много иска да види Исус. Но на ръст е госта нисък, а тълпата е огромна. Затова, без да мисли много, се качва на едно дърво, откъдето се надява да зърне Човека, Който според мъвата, се отнася добре и към хора като Закхеу. Исус, като минава покрай Закхеу, му казва: "Слез бързо, защото гнес трябва да отседна в дома ти." В дома му! И през ум не му минава да пропусне такъв шанс. На часа стаята е приготвена, масата е сложена. Нито нравоучения, нито увещания чува от Исус грешният Закхеу. Самото общение с Него предизвиква в душата на този закоравял грешник чудо: "Давам половината от имота си на сиромасите - казва човекът, посветил целия си живот на това да печели пари - и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворно." Исус не се учудва, само отвърща: "Днес стана спасение на този дом; защото и този е Авраамов син" (Лука 19:8-9).

Дори краткото общение с Исус Христос има такава преобразяваща сила върху този човек. Още много примери могат да се дадат. Но мисълта, че не само спасението, а и освещението ни е дело на нашия Господ, бих искал да потвърдя с друг текст от Свещеното Писание: "Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма да ни подари заедно с Него и всичко? Кой ще обвини Божиите избрани?"

Чена е

Кого виждаме, когато гледаме в огледалото? Себе си, естествено. А когато гледаме в огледалото на Свещеното Писание, кого виждаме? Не себе си, а Христос. Не нашите грехове - те са разпнати от Исус на кръста! Не нашите несъвършенства - Исус ги поема върху Себе Си! Не себе си, а Него виждаме! Това не е нищо друго освен благодатта на Бога, незаслуженото Му разположение към нас. В Посланието към евреите това е казано ясно и конкретно: "Защото с един принос Той е усъвършенствал завинаги онези, които се освещават" (Евр. 10:14).

Пазете се от това да търсите грях в себе си, да се възглеждате в него, както заекът в

Илюстрацията е на Аина Варес (Естония) ainavares.com

Бог ли, Които ги оправдава?" (Римл. 8:32-33). Ще добавя и гумите от проповедта на Освалд Чембърс:

"Освещението не значи да получиш сила от Исус Христос за свят живот, а да получиш от Него святост, която се проявява в Него, проявява се и в мен сега. Чудната тайна на святия живот не се състои в подражаване на Христос, а в това, да позволим Неговите свети качества да се проявят в нас. Освещението е "Христос в нас". Това е Неговият свят живот, присаден в мен чрез вяра като незаслужен дар на Божията благодат, "която действа в мен могъщо".

Фактът, че спасението е Божие дело, е ясен. И с това, че освещението е незаслужен дар на Божията благодат, също можем да се съгласим. Но как стоят нещата с готовността да Му служим?

В нашия трети пасаж четем: "Но благодаря на Бога, Които винаги ни води в победно шествие в Христос и на всяко място изявява чрез нас благоуха-

Ако спасението ни е в Господа, ако нашето освещение е дело на Неговите ръце, как е възможно да не бъдем щастливи и доволни, как да не тържествуваме в Христос?!

нието на познанието за Него" (II Кор. 2:14). Мисля, че вече разбрахте какво искам да кажа.

Азбучна истина е, че най-добрата реклама е удовлетвореният клиент. Той непременно ще препоръча на приятелите и познатите си това, което му е харесало. Още веднъж обърнете внимание на гумите: "Води ни в победно шествие в Христос." Ако спасението ни е в Господа, ако нашето освещение е дело на Неговите ръце, как е възможно да не бъдем щастливи и доволни, как да не тържествуваме в Христос?!

А подобно щастие предизвиква и у хората, с които се срещаме, желание да го притежават. И ако сме получили всичко това от Него и то се вижда в нас, към кого ще се обърнат хората, когато потърсят такова щастие? Разбира се, не към нас, а към Бога. Тъкмо в това е смисълът на нашето призвание и служение.

Прочетох една статия във вестника на тема как да станеш добър баща. Запомни изречението, с кое-

то завършваше статията: "Тайната е проста: бъди такъв." В обобщение на казаното можем със сигурност да твърдим, че в служението си на Господа сме в пълна зависимост от Неговото влияние. Ако ни се отгаде да направим нещо за другите, ако сме помогнали на някого да дойде при Христос, това е Неговото благоухание, което Той разпространява чрез нас. В Посланието към евреите четем: "Затова ние, повярвалите, влизаме в тази почивка... Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си" (Евр. 4:3,10).

Такъв покой искат да намерят и да видят в нас, вярващите, онези, които търсят правдата и жадуват за нея.

За да не ви прозвучат гумите ми като приятна, но галечна от живота теория, ще ви дам пример от живота.

Бях на гости в една от църквите в Киев. Още по време на проповедта забелязах две жени, които седяха недалеч от амвона. Човек можеше веднага да усети, че едната е нова в църквата (надявам се читателите да разберат какво имам предвид). Тя слушаше много внимателно. След проповедта и призива към покаяние, съседката ѝ я побутна с лакът: "Излез отпред." Тя излезе и се покая. После бабичката, която я насърчаваше, със сълзи на радост я прегръщаше и я поздравяваше. Приближих се и заговорих жената, която се покая. Оказа се, че е доцент в университета в катедрата по философия. В църквата я довели нейната съседка - тази, която я побутваше с лакът. Двете дълги години живеят на една площадка в блока. Отидох при съседката и я помолих да ми даде адреса си, за да пратя на новоповярвалата християнски книги. "Ами аз - каза тя, като се изчерви смутено - не мога да пиша." Така и не взех адреса ѝ, за което много съжалявам. И така, жената, която не умееше да чете и пише, чрез "Христовото благоухание" беше довела при Господа кандидатката на философските науки. И причината не е в нея, а в Този, Които чрез нея разпространява Своето благоухание.

Именно по този начин Той изгражда Царството Си. Остана ми само изводът:

Той направи всичко за нашето спасение.

Той прави всичко в нас за нашето освещение.

Той прави всичко чрез нас в Своето Царство.

А ние? Ще потърсим отговор в четвъртия пасаж: и ние "имаме това съкровище в пръстени съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас" (II Кор. 4:7).

И ТАКА, КЪДЕ ОСТАВА ХВАЛБАТА? ИСКЛЮЧЕНА Е.

Слава на Бога за неизразимия Му дар!

Валдемар Уорн

